

بارونتسه ۷۱۲۹ متر

یال جنوب شرقی

هیئت شناسایی ۱۹۵۱ اورست به سرپرستی اریک شیپتون سفر فوق العاده ای برای شناسایی مناطق شرقی اورست انجام داد. سه سال بعد یکی از اعضا آن تیم، ادموند هیلاری، به همراه هموردش جرج لو و چند دوست دیگر نیوزلندی اش بازگشت تا بر روی ماکالو شناسایی داشته باشد و در عین حال تعداد کثیری قله در اطراف یخچال بارون (Barun) را صعود کند. هیئت آنها حداقل ۲۱ اولین صعود را به ثبت رساند و یکی از مهمترین آنها بارونتسه (Baruntse) بود.

مایک اسکات در ارتفاعات یال جنوب شرقی بارونتسه، در طی یکی از صعود های بیشمار داگ اسکات و همراهانش برای هم هوایی برای صعود یال عظیم جنوب شرقی ماکالو. این یال خط الراس منتهی الیه سمت راست در این تصویر است. (داگ اسکات)

بارونتسه قله برفی زیبایی است که در محل تلاقی سه یخچال ایمجا، هونکو (Hunku)، و بارون قرار دارد. یال شمالی قله شمالی سفلی از سمت ایمجا که دسترسی به آن راحتتر است توسط یک تیم هلندی در سال ۱۹۸۱ صعود شد، اما اولین صعود قله اصلی از طریق یال جنوب شرقی و از سمت یخچال دور از دسترس بارون انجام گرفت.

بهترین نقطه برای بارگاه اصلی این قله که روز به روز بر محبوبیت آن افزوده می شود، در ارتفاع ۴۹۰۰ بر روی سبزه زار کوچکی درست در زیر رخ جنوبی ۳۵۰۰ متری ماکالو قرار دارد. این نقطه از کوهپایه بارونتسه بسیار فاصله دارد اما در ارتفاع مناسبی قرار داشته که برای رفع خستگی بسیار مناسب است. تیم ۱۹۵۴ هیلاری ۲ کیلومتر بالاتر بارگاه خود را برپا کرد اما در آنجا خبری از گیاه و سبزه نیست و آب هم به سختی به دست می آید.

کولین تاد (Collin Todd) و جف هارو (Geoff Harrow) از یخچال بارون علیا درست در نقطه مقابل گرده غربی ماکالو به سمت یال جنوب غربی رفتند. از آنجا از گردنه شریپانی (Sherpahi) گذشته و به فلات بزرگ برفی یخچال بارون سفلی در ارتفاع ۶۱۰۰ متر در سمت راست قله رسیدند. می توان مستقیم از طریق خود یخچال هم به این نقطه رسید اما مسیر یابی در میان آبشار یخی بخصوص نزدیک به قله بسیار دشوار است و حداقل یک گروه در انجام آن ناموفق بوده است.

با رسیدن به این نقطه تنها لازم است ۱۰۰۰ متر بر روی یال جنوب شرقی ارتفاع گرفت. مسیر کاملاً بر روی یخ و برف قرار دارد و آنچنان فنی نیست، مگر یک نقطه در ارتفاع ۷۰۰ که یک تکه یخ بزرگ در مسیر قرار دارد. این نقطه برای تیم داگ اسکات در دومین صعود این قله در سال ۱۹۸۴ یک طول پر شیب دشوار بود. نقابها نیز می توانند مشکل ساز باشند، مثلاً با تماس یک کلنگ ۶۰ متر از قسمتی از یال در حین صعود اولین تیم صعود کننده فرو ریخت! بنا براین نباید این صعود را دست کم گرفت بخصوص که مسیر دسترسی به یال آن طولانی است.

مسیر بسیار عالی دیگر اما دشوار تر یال شرقی است که در سال ۱۹۸۰ توسط یک هیئت آمریکایی - اسپانیای صعود شد. این یال روبروی گرده بزرگ غربی ماکالو قرار دارد و شبیه نسخه کوچکتر و ساده تر آن است، که یک نقطه صعود ترکیبی و سنگی دارد تا بر جذابیت های آن افزوده شود. این یال به یال شمالی و مابین قله شمالی و اصلی منتهی می شود. تیم ۱۹۸۰ از طناب ثابت بهره جست اما صعود سبکبار کاملاً عملی است بخصوص اگر یال جنوب شرقی شرایط مناسبی برای فرود داشته باشد. اما شاید بلندپروازانه ترین تراورس آن صعود یال شمالی از یخچال ایمجا و سپس گذر از قله شمالی و اصلی و بازگشت از یال جنوب شرقی باشد. از گردنه ابتدای یال شخص مجبور است به سمت غرب و به یخچال هونکو فرود برود و سپس از گردنه آمفو لابستا (Amphu Labsta) صعود کرده تا دوباره به یخچال ایمجا برسد که فرود و صعود نفسگیری است.

صبح زود بر روی یخچال بارون سفلی. یال جنوب شرقی بارونتسه در سمت چپ به سمت دوربین قرار دارد. تکه یخ بزرگ تقریباً در یک سوم طول یال قرار دارد. ۱۵ کیلومتر دورتر اولین ابرهای روز بر روی قله دندانان ای لوتسه، قله صعود نشده لوتسه مرکزی، و هرم سفید رنگ لوتسه شار در حال شکل گیری اند. (داگ اسکات)

صعود بارونتسه از یخچال بارون قدم گذاشتن در محیطی دورافتاده است. اگرچه اغلب گروه ها این قله را بعد از هفته از ورود به بارگاه اصلی صعود می کنند (همانند تیم ژاپنی که در سال ۱۹۸۸ اولین صعود زمستانی آن را انجام داد)، مسافت زیاد راهپیمایی به بارگاه اصلی از هیله (Hill) و جذابیتهای قله بیشمار منطقه، باعث می شود اغلب تیمها حداقل ۲ ماه از کاتماندو دور باشند.

نام کوه	بارونتسه
ارتفاع	۷۱۲۹ متر؛ قله شمالی ۷۰۵۷ متر.
مکان	همالیای ماهالانگور (Mahalangu)، بخش ماکالو، شرق نپال.
مسیر	یال جنوب شرقی (از شرق). ۱۰۰۰ متر صعود عمدتاً بر روی برف، در چند نقطه یخ و در بخشهایی دارای نقاب.
اولین صعود کوه	قله برای اولین بار در ۳۰ مه سال ۱۹۵۴ توسط کالین تاد و جف هارو (اهل نیوزلند) صعود شد

<p>قله شمالی در سال ۱۹۸۰ توسط اوبینک و ادوین وان نیوکرک (Ubbink & Edwin van Nieuwkerk) (اهل هلند) صعود شد.</p>	
<p>به توضیح قبل مراجعه شود.</p>	<p>اولین صعود مسیر</p>
<p>۴۹۰۰ متر قبل از پوزه یخچال بارون علیا</p>	<p>ارتفاع بارگاه اصلی</p>
<p>هیله (یک باند کوچک فرود در تاملینگتار (Tumlingta) وجود دارد)</p>	<p>راه های دسترسی</p>
<p>تقریباً ۱۲۰ کیلومتر و ۱۲ روز از هیله یا ۷۰ کیلومتر و ۹ روز از تاملینگتار</p>	<p>طول راهپیمایی</p>
<p>مه یا اکتبر</p>	<p>فصول مناسب</p>
<p>وزارت جهانگردی، کاتماندو</p>	<p>مجوز</p>
<p>بالا. گروه های متعددی این مسیر را صعود کرده اند و حادثه جدی گزارش نشده است.</p>	<p>نرخ موفقیت</p>
<p> کتاب East of Everest (Hodder & Stoughton, 1956) نوشته ادموند هیلاری از لذت گشت و گذار در کوهستان های منطقه بارون می نویسد. همچنین نگاه کنید به Himalayan Climber (Diadem/Sierra Club, 1992) نوشته داگ اسکات. </p>	<p>کتاب نگاری</p>